

Pes in mačka.

Bila sta pes in mačka, ki sta se vkupe igrala, drug družemu nagajala, dražila se in grizla. Ko je nekoč mačka mirno ležala pred pasjo hišico in predla, zgrabil jo je nagajivi Sultan za vrat in jo do dobrega potresel. To je bilo Mucu zadosti; zgrbí se, oči se mu zasvético, zakadí se Sultanu na glavo ter ga neusmiljeno obdelava s svojimi ostrimi kremplji. Ko

je bil Sultan po nosu vže ves krvav, skoči Muc na pasjo hišico, kamor vé, da Sultan za njim ne more. Ondù počene, dere se in gleda doli na svojega sovražnika, misleč si: le tuli in lajaj, mene vže ne premakneš z mojega mesta.

Gospodar, ki je videl in slišal, kakó si Muc in Sultan nagajata ter drug družega dražita, razjezi se, ter pravi; „Obá nista dosti prida in zaslužita, da vaju kaznujem.“ To rekši, ošine vsacega prav čvrsto s svojim bičem po hrbtu.

—6.

Znamenje mirú.

Popotnik utrujen se trudim po svéti,
Nikjer pa mi srce ne najde mirú;
Saj vender i meni je dano živetí,
Zakaj pa kot drugi ne vživam sladú?

Osoda človeku je tek odločila,
Ta v bédi se, óni v bogastvu topí;
Oj, meni je vedno ostala nemila,
V trpljenje še vedno me dalje drví.

Tjà rado pa moje okó se ozira,
Kjer grob se za grobom prijazno vrstí;
V znamenje presveto poglede upira,
Ko zór ga iz daljne dežele zlatí.

V deželo to daljno moj duh se dviguje,
Krepilnega tam se navžil bo sadú;
Teló pa po kraji le tihem vzdihuje,
Kjer križ še dviguje — znamenje mirú.

Savo Zorán.